

Аллоҳ гуфт: Ҳар амал (кор)-и фарзанди Одам барои худӣ ўст, ҷуз рӯза, ки он барои Ман аст ва ман Худам подоши онро медиҳам

Аз Абуҳурайра (разияллоҳу анҳу) ривоят аст, ки Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) фармуданд: "Аллоҳ гуфт: Ҳар амал (кор)-и фарзанди Одам барои худӣ ўст, ҷуз рӯза, ки он барои Ман аст ва ман Худам подоши онро медиҳам. Рӯза сипар (дар баробари оташи дӯзах) аст. Ҳар гоҳ яке аз шумо рӯзадор бошад, набояд бадзабонӣ кунад ва фарёд бизанад. Агар касе ўро дашном диҳад ё ҷанҷол кунад, бигӯяд: Ман рӯзадор ҳастам. Савганд ба Зоте, ки ҷони Муҳаммад дар дасти Ўст, бӯӣ даҳони рӯзадор дар назди Аллоҳ аз бӯӣ мушк беҳтар аст. Барои рӯзадор ду хушнудӣ аст, ки дар он хушҳол мешавад: замоне ки ифтор мекунад, аз ифтораи хушҳол мешавад ва ҳангоме ки бо Парвардигораш мулоқот мекунад аз рӯзаи гирифтааш шодмон мешавад."

[Саҳеҳ] [متفق عليه]

Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) хабар доданд, ки Аллоҳ Таъоло дар ҳадиси қудсӣ мегӯяд: Ҳар амали фарзанди одам даҳ баробар то ҳафтсад баробар зиёд мешавад, ҷуз рӯза, зеро рӯза барои Ман аст ва дар он риё ва худнамоӣ нест. Ва Ман подоши онро медиҳам ва танҳо ман медонам, ки аҷру савоби он чи қадар аст ва чи қадар зиёд мешавад. Сипас гуфт: (Рӯза сипар аст), муҳофиз, паноҳгоҳ ва қалъаи мустаҳкаме аз оташи ҷаҳаннам аст, зеро рӯза монеи шаҳватҳо ва иртиқоби гуноҳон мегардад, дар ҳоле ки оташ бо шаҳватҳо ихота шудааст. (Ҳар гоҳ яке аз шумо рӯзадор бошад, фаҳшо нагӯяд), бо ҳамхобагӣ ва муқаддимоти он, инчунин сухани бад ва носазо нагӯяд. (Бо касе даргир ва ҷанҷол нашавад) бо дашном додан ва фарёд задан. (Агар касе дар моҳи Рамазон ўро дашном диҳад ё ҷанг кунад), бигӯяд: Ман шахси рӯзадор ҳастам, шояд аз ў даст кашад. Агар бо вучуди ин барои ҷанҷол талош кунад, пас ўро бо сабуктарин роҳ ва осонтарин роҳ боздорад, мисли дур кардани шахси ситамгар. Сипас Расулуллоҳ (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) ба Зоте, ки ҷони ў дар дасти Ўст саганд ёд карданд, ки тағйир ёфтани бӯӣ даҳони рӯзадор ба сабаби рӯза, рӯзи қиёмат назди Худованд беҳтар аз бӯӣ мушке аст, ки назди шумо маъмул аст. Инчунин савобаш зиёдтар аз савоби он атру мушке аст, ки рӯзҳои ҷумъа истифода бурданааш барои шумо тавсия шудааст. Шахси рӯзадор ду шодӣ дорад: ҳангоме ки рӯзаашро мекушояд, шод мешавад, ба хоҳири аз миён рафтани гуруснагӣ ва ташнагӣ, зеро ба ў иҷозати ифтор кардан дода шудааст. Ҳамчунин барои пурра шудани рӯзааш ва поён ёфтани ибодаташ ва осон шудани ибодат аз ҷониби Парвардигораш, ки ўро барои рӯза гирифтани рӯзи оянда ёрӣ дод. (Ҳангоме ки Парвардигорашро мулоқот кунад, аз рӯзаи

гирифтааш шод мешавад), ба хоѝири подош ва аѝру савоби рӯзааш.

<https://sunnah.global/hadeeth/tg/show/3546>

النّجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

